

אלי דסות, העולם הזה

אדם קלר:

„אני אהיה תקוע להם כעצם בגרון!“

החנינה שהוענקה לחיילי „גיבעתי“ לקראת ראש-השנה הרתיחה רבים. אדם קלר לא נשאר שווה-נפש. הוא שלח מיכתב לשר-הביטחון, ובו פירט מדוע אינו יכול ללבוש את מדי-צה"ל ולצאת לשרות-מילואים.

שאלתי את אדם אם הוא יודע מה מצפה לו. באיזה שהוא שלב אני אקבל צו-גיוס למילואים, ואז אני אגיע ליחידה, אמסור לקצין-הקישור העתק מהמיכתב ש-לחתי לרבין ואחזור על מה שכתבתי, שבצבא המשחרר קלני סים אני לא מוכן להיות חבר, ושאני מסרב להתחיל, מסרב ללבוש מדים. אני מניח שאז אני אשלח לכלא צבאי, וגם בכלא אני מתכוון להגיד שאני מסרב ללבוש מדים ושאני לא מעוניין להיות חלק מהמיסגרת של הכלא, שהיא מיסגרת צבאית. ואז אני אעמיד את הצבא לפני הבעייה מה לעשות איתי. אני אהיה תקוע להם כמו עצם בגרון.

● ומה אז?

הגישה של הכלא היא שכאשר מגיע אדם המסרב לשרת בשטחים, אומרים לו שמה שהוא עשה בחוץ לא מעניין. שם אתה כמו כולם: השכמה, מיסדרים. בפעם הקודמת שהייתי בכלא השתתפתי במישחק. הפעם אין לי כוונות כאלה. אם הם רוצים, שישמו אותי בצניוק.

● אתה לא מרגיש שאתה נלחם מילחמת-יחיד?

קיבלתי כבר הרבה תגובות, והגישה של אנשים, שאני מכבד את דעתם, היא מעוררת. יש מי שאומרים: „מצויין, תמשיך.“ יש מי שאומרים: „אנחנו לא מסכימים איתך. אבל אנחנו מכבדים את דעתך.“ יש אנשים ביש ובויל, תנועה שאני בשבילי. ברגע שהוא החליט, בניבוי, ואולי אפילו בלחץ של רבין, להעניק חנינה, החלטתי לנקוט בצעד כזה.

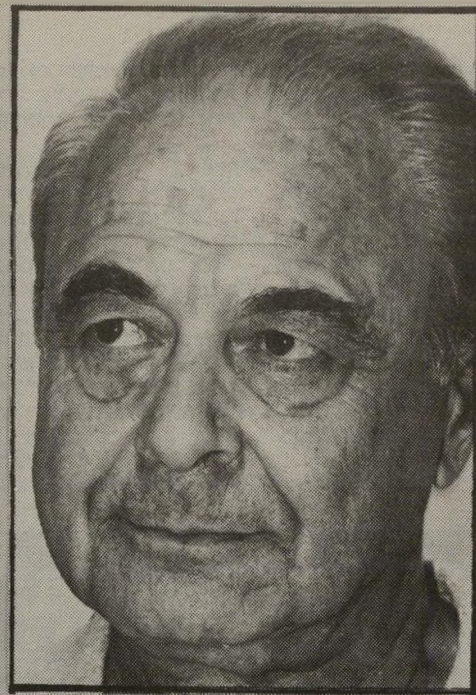
סירוב

מבינים את המניעים שלי ואת המאבק המצפוני שלי. זה צעד שלא הייתי עושה לפני שנה. האמת היא שבשנה האחרונה התחלתי לחשוב על הרעיון לסרב לשרת כצה"ל והיססתי, ולפני שבועיים, כששמעתי על החנינה המובטחת לחיילי גיבעתי, החלטתי לתת לאלוף מתן וילנאי להחליט בשבילי. ברגע שהוא החליט, בניבוי, ואולי אפילו בלחץ של רבין, להעניק חנינה, החלטתי לנקוט בצעד כזה.

התחושה שלי היא שעל אורח מוטלות חובות, אבל זה לא דבר חריצרי. יש חוזה בין האורח למדינה, ואני מרגיש שה-מדינה הפרה את הצד שלה בחוזה ופטרה אותי מהצד שלי.

● אתה חושב שהצעד שלך ישנה משהו, או שהוא נועד להשקיט את מצפונך?

אני לא מצפה שמחר בבוקר תקום תנועה המונית של סרב-נים. אני חושב שזה צעד שמתאים למציאות שבה אנו חיים. (אורית ורובובי)

אלי דסות, העולם הזה

יהודה טוקטלי:

„נבר ה'ו 3.7 מעלות מתחת לאפס!“

ענן קטן ואפור הופיע בשמיים, וזה הספיק לי כדי להיזכר בחורף הנורא. כדי להרגיע את עצמי, אולי, טילמנתי ליהודה טוקטלי, מי שהיה במשך שנים רבות החזאי הראשי של השרות המטאורולוגי, ושאלתי אותו איזה חורף מצפה לנו.

זה עדיין מוקדם להגיד.

● וזה נכון שהעולם הולך ומתקרר או הולך ומתחמם?

ההנחה היא שהעולם הולך והופך למין חממה, בגלל התג-אים האטמוספריים.

● אולי תסביר קצת לעמך?

בגלל היתרונות גאזים מסויימים באטמוספירה, נוצר על הקרקע מצב הרומה לזה שנוצר בחממות. כלומר השמש מקרינה מחומה על האדמה, והחום נלכד באטמוספירה. זה מצב שמעורר התחממות.

● אז בעוד כמה שנים יהיה חם יותר?

אנחנו לא מרבירים על שנים יחידות. דברים אלה נבדקים לפי ממוצעים של 30 שנה, כדי לוודא שהתיאוריות אכן נכונות.

● אם אנחנו עוסקים כבר בחום או בקור, אולי תאמר לי מה היתה הטמפרטורה הגבוהה ביותר והנמוכה ביותר שנרשמה בארץ?

הגבוהה ביותר נרשמה ב-54 (חמישים וארבע) מעלות צלזיוס. והכי נמוכה נרשמה ב-7 בפברואר 1950 בביקעת בית-נטופה — 13.7 מעלות צלזיוס מתחת לאפס.

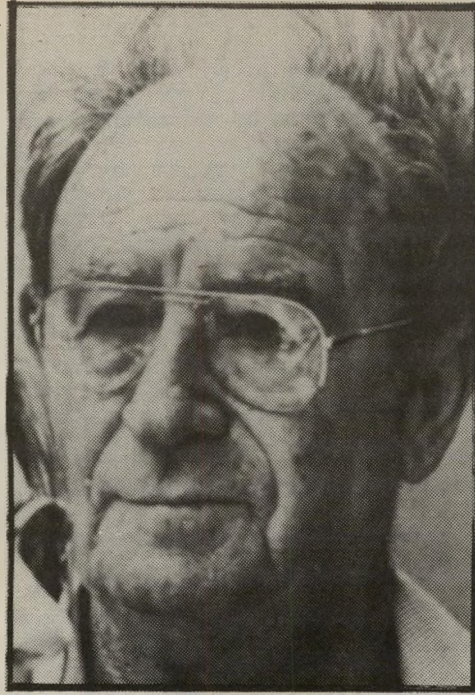
● מה דעתך, מר טוקטלי, האם מדינה עם מזג אוויר בליבן לאי-משטנה זקוקה לתוכנית יומית כמו „שבשבת“?

כמעט לכל המדינות במזרח התיכון יש תוכנית כזאת כבר זמן רב. אנ חושב שזה שאין גשם בארץ במשך כמה חודשים זה לא אומר שמוג-האוויר כל-כך יציב. יש אנשים שהבדל של שתיים-שלוש מעלות, והבדל של כמה אחוויילחות, משפיע עליהם מאוד. תוכנית על מזג-האוויר רצויה מאוד-מאוד.

● ו„שבשבת“ היא תוכנית טובה, לדעתך?

בקווים כלליים היא בסדר. (דניאלה שפי)

מזג-האוויר

ציון צפיר, העולם הזה

אמנון דרור:

„יש תחושה שהמימשל הישראלי מתנהג בציניות!“

אן פולארד יצאה בשבוע שעבר לעשרה ימי-חופשה מבית-הסוהר בדנברי, שם היא מוחזקת. ביום השלישי בבוקר היא כבר תחזור לכלא, אבל ב-30 במארס היא תשתחרר סופית, עם ריצויו מלוא עונשה.

בעוד כמה ימים תוגש בקשת חנינה לוועדת-החנינה העליונה, אך סיכוייה מוערכים כנמוכים. כעת תתרכז המערכה בשיחורו של ג'ונתן פולארד.

את הפעילות למען בני הזוג פולארד מרכז הוועד המרכזי למען פולארד, המאגד 53 סניפים באר-צות-הברית ואירגונים רבים. גם בארץ פועל ועד פולארד, רד, המרכז כשמונה ועדים. פניתי לאמנון דרור, מהפ-עילים המרכזיים של הוועד בארץ, לשאול אותו איך מתכוונים לנהל את המאבק למען שיחורו של ג'ונתן פולארד.

הבעייה המרכזית היא באמת עם ג'ונתן. לפי התקנות בארצות-הברית עליו לשבת עוד שש שנים (עד שיימלאו 10 שנים למאסרו), עד שתהיה לו הזכות לבקש חנינה.

האיש צריך להיות בכיבוד מוחלט 10 שנים, והוא מנסה למלא כל שעה ודקה ביממה בתוכו, כדי שלא להשתגע. זהו מצב מאוד קשה, גם לאדם כמוהו, שהוא מאוד חזק, אינטי-לינגטי ויודע להעסיק את עצמו.

● אז איזה פיתרון אפשרי?

אני יכול לומר בוודאות כמעט מלאה שהפיתרון הוא אך ורק מדיני, על בסיס פנייה והסכם בין ראש ממשלת-ישראל

פרשת פולארד

לנשיא ארצות-הברית. פוליטיקאים אמריקאים וישראלים, וביניהם שרים בממשלת-ישראל, חיוו באוונטי דיעה ששום נזק לא ייגרם למדינה וליחסינו עם ארצות-הברית, כתוצאה מפנייה כזו.

זה לא נכון שהממשלה לא עושה כלום בעניין, אך היא לא עושה מספיק, ולא עושה את הדבר העיקרי: פנייה ישירה כו, שתשים קץ לפרשה. התחושה היא שהמימשל הישראלי מתנ-הג באופן ציני כלפי אנשים שחירפו את נפשם למען ישראל.

● ומדוע אין, להערכתך, פנייה כזו?

הבעייה היא עם ארבעת שרי הקבינט המצומצם. ככל שאר שריהקבינט יש עמדה חיובית בנושא. הם נוהגים מדיניות המוסכמת ביניהם שעד שלב מסויים פועלים, ומשלב מסויים לא לעשות כלום. אני רוצה להרגיש שהערכה, ששום נזק לא ייגרם לישראל וליחסיה עם ארצות-הברית כתוצאה מפנייה כזו של ראש-הממשלה לנשיא האמריקאי, היא חובת-יכל.

(נדעון טרסרצ'וסקי)